

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. rugsėjo 7 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 1999/44/EB – Vartojimo prekių pardavimas ir susijusios garantijos – Sąvoka „pardavimo sutartis“ – Šios direktyvos netaikymas – Teisingumo Teismo jurisdikcijos nebuvimas“

Byloje C-247/16

dėl *Landgericht Hannover* (Hanoverio apygardos teismas, Vokietija) 2016 m. balandžio 22 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. balandžio 29 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Heike Schottelius

prieš

Falk Seifert

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkė M. Berger (pranešėja), teisėjai A. Borg Barthet ir E. Levits,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- H. Schottelius, atstovaujamos advokato M. Burger,
- F. Seifert, atstovaujamo advokato M. Lorenz,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze, J. Möller ir M. Hellmann,
- Europos Komisijos, atstovaujamos C. Hödlmayr ir D. Roussanov,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 223) išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Heike Schottelius ir Falk Seifert ginčą dėl išlaidų, kurių tariamai patyrė H. Schottelius siekdama pašalinti darbų trūkumus.

Teisinis pagrindas

Sjungos teisė

- 3 Direktyvos 1999/44 6, 7 ir 10 konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„(6) kadangi pagrindiniai sunkumai, su kuriais susiduria vartotojai, ir pagrindinis ginčų su pardavėjais šaltinis yra susiję su tuo, kad prekės neatitinka sutarties; kadangi dėl to šiuo atžvilgiu yra tikslinga suderinti nacionalinius vartojimo prekių pardavimą reglamentuojančius teisės aktus, tačiau nepažeidžiant su sutartine ir nesutartine [deliktine] atsakomybe susijusių nacionalinės teisės nuostatų bei principų;

(7) kadangi prekės visų pirma turi atitikti sutarties sąlygas; kadangi atitikimo sutarčiai principas gali būti laikomas bendru skirtingoms nacionalinės teisės tradicijoms; kadangi, užtikrinti minimalų vartotojų apsaugos lygį, pagal tam tikras nacionalinės teisės tradicijas gali būti neįmanoma remiantis vien šiuo principu; kadangi, ypač esant tokioms teisės tradicijoms, gali būti naudingos papildomos nacionalinės nuostatos, kuriomis būtų užtikrinta vartotojų apsauga tada, kai šalis nėra susitarusios dėl specifinių sutarties sąlygų ar kai šalis susitaria dėl sutarties sąlygų arba sudarė sutartis, kurios tiesiogiai ar netiesiogiai panaikina arba apriboja vartotojų teises ir kurios, jei minėtos teisės kyla iš šios direktyvos, vartotojams nėra privalomos;

<...>

(10) kadangi tada, kai prekės neatitinka sutarties, vartotojai privalėtų turėti teisę į nemokamą prekės atitikimo sutarčiai atkūrimą jų pasirinkimu tas prekes pataisant ar pakeičiant arba, jei to nepadaroma, sumažinant jų kainą ar nutraukiant sutartį.“

- 4 Šios direktyvos 1 straipsnyje „Taikymo sritis ir sąvokos“ nustatyta:

„1. Šios direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių pardavimo ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų, siekiant užtikrinti vieningą minimalų vartotojų apsaugos vidaus rinkoje lygį.

2. Šioje direktyvoje:

a) vartotojas – reiškia bet kurį fizinį asmenį, kuris sutartyse, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, nesusijusių su jo prekyba, verslu ar profesija;

<...>

c) pardavėjas – reiškia bet kurį fizinį arba juridinį asmenį, kuris, versdamasis prekyba, verslu ar profesija, pagal sutartį parduoda vartojimo prekes;

<...>

4. Vartojimo prekių, kurios bus pagamintos ar pateiktos [kurios bus pagamintos], tiekimo sutartys pagal šią direktyvą taip pat laikomos pardavimo sutartimis.“

5 Šios direktyvos 2 straipsnio „Atitikimas sutarčiai“ 1 ir 5 dalyse nustatyta:

„1. Pardavėjas privalo pateikti vartotojui prekes, kurios atitinka pardavimo sutartį.

<...>

5. Jeigu instaliavimas sudaro prekių pardavimo sutarties dalį ir prekes instaliavo pardavėjas arba tai atlikta jo atsakomybe, bet koks dėl neteisingo vartojimo prekių instaliavimo atsiradęs neatitikimas prilyginamas prekių neatitikimui. Ši nuostata vienodai taikoma gaminiui, kai numatyta, jog jį instaliuos pats vartotojas, kai jis jį instaliuoja, o neteisingo instaliavimo priežastis yra instaliavimo instrukcijos trūkumai.“

6 Tos pačios direktyvos 3 straipsnis „Vartotojo teisės“ išdėstytas taip:

„1. Pardavėjas yra atsakingas vartotojui už bet kokį neatitikimą, esantį prekių pateikimo metu.

2. Esant neatitikimui, vartotojas turi teisę į nemokamą prekių atitikimo sutarčiai užtikrinimą jas pataisant ar pakeičiant pagal šio straipsnio 3 dalį, arba teisę į atitinkamą kainos sumažinimą arba su tomis prekėmis susijusios sutarties nutraukimą pagal šio straipsnio 5 ir 6 dalis.

3. Vartotojas pirmiausia gali reikalauti, kad pardavėjas nemokamai pataisytų arba pakeistų prekes, nebent tai yra neįmanoma ar neproporcinga.

<...>

Bet koks prekių pataisymas ar pakeitimas atliekamas per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios tos prekės vartotojui buvo reikalingos.

<...>

5. Vartotojas gali reikalauti atitinkamai sumažinti kainą arba nutraukti sutartį, jeigu:

– vartotojas neturi teisės nei į prekių pataisymą, nei į jų pakeitimą,

arba

– pardavėjas per protingą laiką neįgyvendino teisės gynimo priemonės,

arba

– pardavėjas neįgyvendino teisės gynimo priemonės nesukeldamas didelių nepatogumų vartotojui.“

Vokietijos teisės aktai

7 Direktyva 1999/44 į Vokietijos teisės sistemą, vykdant *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilinis kodeksas, toliau – BGB) reformą, buvo perkelta 2001 m. lapkričio 26 d. *Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts* (Prievolių teisės modernizavimo įstatymas) (*BGBI.* 2001 I, p. 3138), kuris įsigaliojo 2002 m. sausio 1 d.

8 BGB 280 straipsnyje „Žalos atlyginimas dėl įsipareigojimų nevykdymo“ nustatyta:

„1. Jei skolininkas nevykdo jam pagal prievoličius santykius tenkančio įsipareigojimo, kreditorius turi teisę į dėl to patirtos žalos atlyginimą. <...>

<...>

3. Reikalauti, kad, užuot įvykdžius įsipareigojimą, būtų atlyginta žala, kreditorius gali tik esant papildomoms 281, 282 arba 283 straipsniuose numatytoms sąlygoms.“

9 BGB 281 straipsnio „Žalos atlyginimas vietoje įsipareigojimo įvykdymo, kai įsipareigojimas neįvykdomas arba įvykdomas netinkamai“ 1 dalyje nustatyta:

„Jei skolininkas neįvykdo įsipareigojimo arba įvykdo jį netinkamai, 280 straipsnio 1 dalyje numatytomis sąlygomis kreditorius vietoje įsipareigojimo įvykdymo gali reikalauti atlyginti žalą, jei jis buvo suteikęs skolininkui protingą terminą įsipareigojimui įvykdyti arba žalai atlyginti, tačiau jo nebuvo paisoma. <...>“

10 BGB 323 straipsnyje „Sutarties nutraukimas dėl įsipareigojimo neįvykdymo arba netinkamo įvykdymo“ nurodyta:

„1. Jei skolininkas neįvykdo abiem šalims privalomoje sutartyje numatyto įsipareigojimo arba įvykdo jį netinkamai, kreditorius gali nutraukti sutartį, jei jis buvo suteikęs skolininkui protingą terminą įsipareigojimui įvykdyti arba žalai atlyginti, tačiau jo nebuvo paisoma.

<...>“

11 BGB 634, 636 ir 637 straipsniai yra antrosios knygos 8 dalies 9 skyriaus 1 skirsnyje „Rangos sutartis“.

12 BGB 634 straipsnyje „Užsakovo teisės esant trūkumų“ numatyta:

„Kai darbai atlikti su trūkumais, užsakovas gali, jeigu įvykdytos šių nuostatų sąlygos ir nenustatyta kitaip:

<...>

2. pats ištaisyti trūkumus ir pareikalauti kompensuoti būtinąsias išlaidas, kaip numatyta 637 straipsnyje,

3. nutraukti sutartį, kaip numatyta 636, 323 straipsniuose ir 326 straipsnio 5 dalyje, <...> ir

4. reikalauti atlyginti žalą, kaip numatyta 636, 280, 281, 283 ir 311a straipsniuose, <...>“

13 BGB 637 straipsnio „Užsakovo atliekamas trūkumų pašalinimas“ 1 dalyje nurodyta:

„Užsakovas gali, jeigu pasibaigus jo nustatytam protingam terminui trūkumams ištaisyti jie nebuvo ištaisyti, trūkumus ištaisyti pats ir pareikalauti kompensuoti būtinąsias išlaidas, nebent rangovas pagrįstai atsisako ištaisyti šiuos trūkumus.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

14 H. Schottelius sutuoktinis pavedė rangovui F. Seifert renovuoti sutuoktinių sode esantį baseiną. 2011 m. darbai buvo priimti ir už juos buvo sumokėta.

15 Iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad, pirma, žemės sklypas, kuriame buvo pastatytas šis baseinas, priklauso H. Schottelius, todėl ji yra jo savininkė, antra, 2011 m. lapkričio 3 ir 4 d. sutartimi jos sutuoktinis perleido jai rangovo atžvilgiu turėtas teises į garantiją. Tačiau iš šios bylos medžiagos nematyti, kad iš pradžių F. Seifert būtų pardavęs šį baseiną sutuoktiniams Schottelius.

16 Užbaigus baseino renovacijos darbus, išaiškėjo įvairių trūkumų, kurie galėjo būti nustatyti tik kai tas baseinas naudojamas. Konkrečiai kalbant, šie trūkumai buvo susiję su valymo sistema ir pompa. H. Schottelius ir jos sutuoktinis pareikalavo, kad F. Seifert juos ištaisytų. Kadangi jis šio reikalavimo nevykdė, H. Schottelius pradėjo savarankišką įrodymų rinkimo procedūrą dėl šių trūkumų.

17 Remiantis Teisingumo Teismo turima bylos medžiaga, per šią procedūrą ekspertas konstatavo, kad yra didelių trūkumų ir kad rangovas nesilaikė įprastų statybos normų. Be to, baseino taisymo darbus galiausiai atliko H. Schottelius sutuoktinis, padedamas draugo. Kad tai padarytų, jis turėjo nupirkti būtinų medžiagų.

18 Vėliau ieškovė pareiškė ieškinį F. Seifert; jame reikalavo padengti su šiais taisymo darbais susijusias išlaidas.

19 *Landgericht Hannover* (Hanoverio apygardos teismas, Vokietija) mano, kad šis ieškinys iš principo turėtų būti nepriimtinas, nes pagal visas nagrinėjamu atveju taikytinas nacionalinės teisės taisykles reikalaujama, kad vartotojas aiškiai nustatytų papildomą terminą rangovui pašalinti daikto trūkumus, išskyrus atvejus, kai tokio termino nustatymas yra perteklinis, o to neleidžia konstatuoti pagrindinėje byloje nurodytos faktinės aplinkybės ir pateikti įrodymai. Šį terminą atitinkamu metu nustatė ne teisių į garantiją turėtoja H. Schottelius, o tik jos sutuoktinis, ir tai buvo padaryta 2011 m. lapkričio 16 d. advokato laišku. Be to, H. Schottelius sutuoktinio, kaip trečiojo asmens (nes jis perleido savo teises į garantiją savo sutuoktinei), raginimas įvykdyti pareigą pagal Vokietijos teisės aktus negalioja. H. Schottelius teigimu, F. Seifert bet kuriuo atveju turėjo pakankamai laiko pašalinti aptariamus trūkumus.

20 Tačiau, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo manymu, jame pareikšto ieškinio atmesti nereikėtų, jeigu, vadovaujantis Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 5 dalies antra įtrauka, siejama, be kita ko, su šios direktyvos 7 ir 10 konstatuojamosiomis dalimis, ir, priešingai, nei numatyta Vokietijos teisės aktuose, iš paslaugos atitikties sutarčiai principo išplaukia, kad vartotojo atliekamas termino nustatymas daikto trūkumams pašalinti nėra galėjimo remtis papildomomis teisėmis į garantiją, susijusiomis su šiais trūkumais, sąlyga.

21 Šiomis aplinkybėmis *Landgericht Hannover* (Hanoverio apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar iš [Direktyvos 1999/44] 3 straipsnio [5] dalies antros įtraukos gali būti kildinamas Europos Sąjungos vartotojų teisės principas, pagal kurį visų sandorių dėl vartojimo prekių, sudaromų tarp vartotojų ir vartotojo statuso neturinčių asmenų, atveju tam, kad būtų galima įgyvendinti papildomas

teisės į garantiją, pakanka, kad vartotojo statuso neturintis asmuo, kuriam tenka išsipareigojimas dėl garantijos, būtų neištaisęs padėties per protingą terminą, nereikalaujant aiškiai nustatyti termino trūkumams pašalinti, ir pagal kurį atitinkamai turi būti aiškinamos ir prireikus siaurai taikomos nacionalinės teisės nuostatos, taip pat ir rangos sutarčių, susijusių su vartojimo prekėmis, atveju?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 22 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 5 dalies antra įtrauka turi būti aiškinama taip, kad pagal Sąjungos vartotojų apsaugos teisės principą tam, kad vartotojas, sudaręs su pardavėju sutartį dėl vartojimo prekės, galėtų įgyvendinti papildomas teises į garantiją, pakanka, kad pardavėjas būtų neištaisęs padėties per protingą terminą, ir nereikalaujama, kad vartotojas nustatytų terminą daikto trūkumams pašalinti.
- 23 Šioje byloje Vokietijos vyriausybė ir Europos Komisija pateikė jurisdikcijos neturėjimu grindžiamą prieštaravimą. Šios vyriausybės ir šios institucijos teigimu, Direktyva 1999/44 pagrindinėje byloje netaikytina, nes, visų pirma, nagrinėjama sutartis yra ne „pardavimo sutartis“, kaip tai suprantama pagal šią direktyvą, o „rangos sutartis“. Pastarosios sutarčių rūšies minėta direktyva nereglamentuoja.
- 24 Pirmiausia pažymėtina, kad Teisingumo Teismas, siekdamas patikrinti savo jurisdikciją, privalo išnagrinėti sąlygas, kuriomis į jį kreipėsi nacionalinis teismas (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 3 d. Nutarties *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2014 m. rugsėjo 4 d. Nutarties *Szabó*, C-204/14, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2220, 16 punktą).
- 25 Iš suformuotos jurisprudencijos taip pat matyti, kad Teisingumo Teismas iš principo turi jurisdikciją tik aiškinti Sąjungos teisės nuostatas, kurios faktiškai taikytinos pagrindinėje byloje (šiuo klausimu žr. 1997 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Annibaldi*, C-309/96, EU:C:1997:631, 13 punktą ir 2011 m. liepos 7 d. Sprendimo *Agafitei ir kt.*, C-310/10, EU:C:2011:467, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją, taip pat 2016 m. balandžio 14 d. Nutarties *Târșia*, C-328/15, nepaskelbta Rink., EU:C:2016:273, 19 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 26 Nagrinėjamu atveju, pirma, konstatuotina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teiraujasi Teisingumo Teismo dėl Direktyvos 1999/44 3 straipsnio 5 dalies antros įtraukos aiškinimo. Taigi, jis vadovaujasi prielaida, kad ši direktyva taikoma tokiai situacijai, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje.
- 27 Antra, iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos ir konkrečiai iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama sutartis pagal taikytiną nacionalinę teisę yra „rangos sutartis“.
- 28 Šiomis aplinkybėmis, siekiant nustatyti, ar Teisingumo Teismas turi jurisdikciją atsakyti į pateiktą klausimą, reikia išnagrinėti, ar Direktyva 1999/44 turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma rangos sutartims, kaip antai nagrinėjamai pagrindinėje byloje, kurios dalykas – rangovo atliekama baseino renovacija.
- 29 Šiuo klausimu pažymėtina, pirma, kad nors sąvoka „pardavimo sutartis“ Direktyvoje 1999/44 neapibrėžta, tačiau apribota šios direktyvos taikymo šiai sąvokai sritis.
- 30 Iš, be kita ko, šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalies matyti, kad direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių „pardavimo“ ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų. Be to, iš minėtos direktyvos, būtent jos 1 straipsnio 2 dalies, kurioje apibrėžtos, be kita ko, „vartotojo“ ir „pardavėjo“ sąvokos, taip pat matyti, kad direktyva taikoma tik profesionalių pardavėjų ir pirkėjų, kurie yra vartotojai, sudarytoms pardavimo sutartims.

- 31 Antra, primintina, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją iš vienodo Sąjungos teisės taikymo reikalavimo matyti, kad kai Sąjungos teisės nuostatoje aiškiai nedaroma nuoroda į valstybių narių teisę dėl konkrečios sąvokos, ši sąvoka visoje Europos Sąjungoje turi būti aiškinama savarankiškai ir vienodai, atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir atitinkamu teisės aktu siekiamą tikslą (žr., be kita ko, 2016 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Wathelet*, C-149/15, EU:C:2016:840, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 32 Direktyvos 1999/44 tekste nepateikta jokia „pardavimo sutarties“ sąvokos apibrėžtis, jame, kiek tai susiję su šiam žodžių junginiui teiktina reikšme, nedaroma nuoroda ir į nacionalinę teisę. Taigi iš to matyti, kad taikant direktyvą ši žodžių junginį reikia laikyti savarankiška Sąjungos teisės sąvoka, kurią Sąjungos teritorijoje reikia aiškinti vienodai (pagal analogiją žr. 2011 m. spalio 18 d. Sprendimo *Bristle*, C-34/10, EU:C:2011:669, 26 punktą).
- 33 Trečia, siekiant nustatyti, ar rangos sutartis, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią teikiamos paslaugos, gali būti laikoma „pardavimo sutartimi“, kaip ji suprantama pagal šią direktyvą, konstatuotina, kad direktyvoje aiškiai nustatytos sutartys, pagal kurias teikiamos paslaugos, kurios gali būti prilygintos pardavimui.
- 34 Iš Direktyvos 1999/44 nuostatų ir jos konteksto matyti, kad „pardavimo“ sąvoka apima tik kai kurias sutartis, kurios pagal nacionalinę teisę gali būti kvalifikuojamos kitaip – būtent kaip paslaugų ar rangos sutartys.
- 35 Taigi, viena vertus, pagal šios direktyvos 1 straipsnio 4 dalį „[v]artojimo prekių, kurios bus pagamintos ar pateiktos [kurios bus pagamintos], tiekimo sutartys pagal šią direktyvą taip pat laikomos pardavimo sutartimis“. Todėl sutartis, kurios dalykas – prekės, kurią pardavėjas pirmiausia turi pagaminti, pardavimas, priklauso minėtos direktyvos taikymo sričiai.
- 36 Kita vertus, Direktyvos 1999/44 2 straipsnio 5 dalyje dėl neteisingo vartojimo prekės instaliavimo atsiradęs neatitikimas prilyginamas prekės neatitikimui, jeigu pirmiausia instaliavimas sudaro šios prekės pardavimo sutarties dalį. Taigi prekės instaliavimo paslauga, jeigu ji susijusi su pardavimu, patenka į šios direktyvos taikymo sritį.
- 37 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, viena vertus, kad Direktyva 1999/44 taikoma ne tik pardavimo sutartims *stricto sensu*, bet ir kai kurių rūšių sutartims, pagal kurias teikiamos paslaugos ir kurios pagal taikytiną nacionalinę teisę gali būti laikomos paslaugų ar rangos sutartimis, t. y. vartojimo prekių, kurios bus pagamintos, tiekimo sutartims ir sutartims, kuriose numatytas tokių prekių instaliavimas, susijęs su pardavimu.
- 38 Kita vertus, tam, kad šių rūšių sutartys, pagal kurias teikiamos paslaugos, galėtų būti laikomos „pardavimo sutartimis“, kaip tai suprantama pagal šią direktyvą, paslaugų teikimas turi būti tik papildomas, palyginti su pardavimu.
- 39 Ketvirta, tokią „pardavimo sutarties“ sąvokos, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 1999/44, aiškinimą patvirtina šios direktyvos parengiamieji dokumentai ir 1980 m. balandžio 11 d. Vienoje pasirašyta Jungtinių Tautų konvencija dėl tarptautinio prekių pirkimo–pardavimo sutarčių, kuria grindžiama ši direktyva.
- 40 Pažymėtina, kad iš 1996 m. rugpjūčio 23 d. Komisijos pateikto Pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (COM(95) 520 *final*) (OL C 307, 1996, p. 8) aiškinamojo rašto matyti, jog „paslaugų teikimo sudėtingumas ir įvairovė vargiai dera su paprastu prekių pardavimui taikytinų taisyklių išplėtimu paslaugoms“. Taigi paslaugos dėl ypatingų savo požymių iš principo neturėtų priklausyti Direktyvos 1999/44 taikymo sričiai.

- 41 Tam tikrų rūšių sutarčių, pagal kurias ir parduodama, ir teikiamos paslaugos, kaip nurodyta šio sprendimo 35 ir 36 punktuose, aiškų prilyginimą konkrečiai galima paaiškinti Sąjungos teisės aktų leidėjo siekiu, pirma, įveikti sunkumus, su kuriais vartotojai susiduria norėdamas atskirti šiuos du pardavėjų veiksmus, ir, antra, pagal Direktyvos 1999/44 1 konstatuojamąją dalį užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį.
- 42 Šio sprendimo 40 punkte minėtame direktyvos pasiūlyme šiuo klausimu nurodyta, kad su pardavimu susijusių prekių instaliavimas turėtų patekti į šios direktyvos taikymo sritį, atsižvelgiant, viena vertus, į sunkumus, su kuriais susiduriama praktikoje atskiriant paslaugų teikimą, kai prekės instaliuojamos, nuo tų prekių pardavimo, ir, kita vertus, į būtinumą vienodai apsaugoti vartotojus.
- 43 Kiek tai susiję su Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 4 dalyje nurodytų vartojimo prekių, kurios bus pagamintos, tiekimo sutarčių prilyginimu pardavimo sutartims, pažymėtina, kad jis buvo nustatytas per pirmąjį minėto pasiūlymo skaitymą Parlamente, atsižvelgiant į šio sprendimo 39 punkte minėtos Jungtinių Tautų konvencijos 3 straipsnio 1 dalį, siekiant atsižvelgti, be kita ko, į sunkumus, su kuriais susiduriama kvalifikuojant šias sutartis, pagal kurias egzistuoja ir rangos bei paslaugų teikimo sutartims būdinga pareiga atlikti tam tikrus veiksmus, ir pardavimo sutartims būdinga pareiga pateikti prekę.
- 44 Nagrinėjamu atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad H. Schottelius ir jos sutuoktinis paprašė rangovo F. Seifert renovuoti jų baseiną. Tuo tikslu jie su juo sudarė rangos sutartį. Žinoma, pagal tą sutartį rangovas jiems pardavė įvairių prekių, kurios reikalingos tam baseinui renovuoti, pavyzdžiui, filtravimo sistemą su pompa. Vis dėlto konstatuotina, kad paslaugų teikimas, pasireiškiantis šių prekių instaliavimu, yra pagrindinis šios rangos sutarties dalykas, o šių prekių pardavimas yra tik papildomas, palyginti su šiuo paslaugų teikimu.
- 45 Be to, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo turimą bylos medžiagą, ši rangos sutartis negalėtų būti laikoma ir „vartojimo prekių, kurios bus pagamintos ar pateiktos [kurios bus pagamintos], tiekimo“ sutartimi, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 4 dalį, nes atitinkamam baseinui renovuoti reikalingų prekių rangovas neturi pagaminti.
- 46 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia manyti, kad rangos sutartis, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, nėra „pardavimo sutartis“, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 1999/44, todėl nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.
- 47 Taigi, pagal šio sprendimo 25 punkte primintą jurisprudenciją Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos atsakyti į *Landgericht Hannover* (Hanoverio apygardos teismas) pateiktą prejudicinį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 48 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiai teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

Europos Sąjungos Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos atsakyti į 2016 m. balandžio 22 d. *Landgericht Hannover* (Hanoverio apygardos teismas, Vokietija) nutartimi pateiktą prejudicinį klausimą.

Parašai.